

Cina Domnului

01 Cina Domnului

Doresc să prezint câteva observații relativ la Cina Domnului, cu scopul de a îndrepta gândul tuturor celor ce iubesc Numele și lucrările lui Hristos, spre un interes mai înflăcărat pentru această rânduială foarte importantă și înviorătoare.

Trebuie să binecuvântăm pe Domnul pentru atenția Sa plină de har față de nevoia noastră, stabilind această amintire a dragostei Sale în moartea Sa și de asemenea lăsând o masă la care toți care sunt mădulare ale trupului Său să se poată prezenta fără nici o altă condiție, decât cea absolut necesară, a legăturii personale cu El și a ascultării de El. Binecuvântatul Stăpân știa bine tendința inimii noastre de a se îndepărta de El și unii de alții și, pentru a face față acestei tendințe a fost unul, cel puțin, din obiectivele Sale în instituirea Cinei. El adună pe ai Săi în jurul Persoanei Sale binecuvântate; El întinde pentru ei o masă unde, în vederea trupului Său frânt și a sângelui Său vărsat, să-și poată aminti de El și de intensitatea dragostei Sale pentru ei și de unde, de asemenea, ei pot privi înainte în viitor și contempla gloria a cărei temelie veșnică este crucea. Acolo, ca nicăieri în altă parte, ei învață să uite deosebirile dintre ei și să se iubească unii pe alții. Acolo ei pot privi în jur la cei pe care dragostea lui Dumnezeu i-a invitat la sărbătoare și pe care sângele lui Hristos i-a pregătit să fie acolo.

Totuși, pentru a mă exprima mai ușor și mai scurt, mă voi limita la următoarele patru puncte:

- Ce este Cina Domnului.
- Împrejurările în care a fost instituită.
- Persoanele pentru care a fost dată.
- Timpul și felul observării ei.

02 Ce este Cina Domnului

Acesta este un punct hotărâtor. Dacă nu înțelegem caracteristica acestei rânduieli, vom rătăci în gândurile noastre despre ea. Cina deci este o sărbătoare distinctă a mulțumirii — mulțumire pentru harul deja primit. Domnul însuși, la instituirea ei, îi arată caracterul prin mulțumire. „A luat o pâine... a mulțumit...” Lauda, și nu rugăciunea este potrivită pentru cei care își au locul la masa Domnului. Este adevărat, avem multe lucruri pentru care să ne rugăm, multe de mărturisit, pentru multe să ne plângem; dar masa nu este locul pentru plângeri, limbajul ei este: „Dați băuturi tari celui ce piere și vin celui cu sufletul amărât; ca să bea, să-și uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui.” (Proverbele 31.6,7.) Partea noastră este „paharul binecuvântării,” un pahar de mulțumire, simbol divin rânduit pentru acest sânge prețios care ne-a adus răscumpărarea. „Pâinea pe care o frângem nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos?” (1 Corinteni 10.16.) Cum am putea atunci s-o frângem cu inimi triste sau cu o înfățișare îndurerată?

Ar putea o familie, după munca unei zile, să se așeze la masă cu suspine și priviri întunecate? Sigur că nu. Cina era masa cea mai însemnată a familiei, singura în care se știa bine că toată familia era împreună. Persoanele care n-au fost văzute în timpul zilei aveau în mod sigur să se vadă la masa de cină și fără îndoială că toți se simțeau acolo fericiți.

Tot așa trebuie să fie la Cina Domnului. Familia trebuie să fie împreună acolo. Și fiind adunați, ei trebuie să fie fericiți, în dragostea care i-a adus împreună. Adevărat, fiecare inimă își poate avea istoria ei deosebită — necazuri personale, încercări, nereușite și ispite necunoscute tuturor din jur. Dar nu acestea erau lucrurile de care îți amintești la Cină; a vorbi despre ele însemna a necinsti pe Domnul sărbătorii și a face din paharul binecuvântării un pahar al întristării.

Domnul ne-a invitat la sărbătoare și ne-a poruncit, cu toate lipsurile noastre, să nu punem între sufletul nostru și nevoile noastre nimic altceva decât plinătatea dragostei Sale și puterea curățitoare a sângelui Său. Și când ochiul credinței este plin cu Hristos, nu mai este alături loc pentru altceva. Dacă păcatul ar fi obiectul care îmi umple inima și gândurile, desigur voi fi nenorocit pentru că privesc alături de la ceea ce mi-a spus Dumnezeu să contemplu; mă gândesc la mizeria și sărăcia mea, lucrurile acelea pe care Dumnezeu nu vrea să Și le mai amintească (Evrei 10.17). Atunci adevăratul caracter al rânduielii este pierdut și, în loc de a fi o sărbătoare a bucuriei, ea devine un timp de întristare și apăsare sufletească. Iar pregătirea pentru ea și gândurile pe care le întreții sunt mai mult ce ar fi de așteptat în legătură cu Muntele Sinai decât cu sărbătoarea fericită a familiei.

Când Domnul Isus a instituit Cina, totul parcă ținea să aducă întristare și mâhnire mare în sufletul Său și totuși Domnul putea „să mulțumească.” Șuvoiul de bucurie care inunda sufletul Lui era așa de adânc și puternic, încât nu putea fi oprit de împrejurări. Era bucuria Lui să-Și dea trupul și să-Și verse sângele pentru ei; o bucurie care trecea dincolo de ceea ce ar fi putut pricepe vreun gând și vreun simțământ omenesc. Și dacă El a putut să Se bucure în duh la această masă, care avea să fie pentru toți credincioșii o aducere aminte de dragostea Lui, cu atât mai mult putem să ne bucurăm noi, care avem parte de rezultatele suferințelor Lui!

Poate ar întreba cineva: Nu e nevoie de nici o pregătire pentru Cină? Să ne așezăm la masa Domnului cu aceeași indiferență pe care am avea-o la o masă obișnuită? Fără îndoială că avem nevoie de o pregătire, dar nu de pregătirea noastră, ci de pregătirea lui Dumnezeu. Este o pregătire potrivită cu starea de față a lui Dumnezeu; avem nevoie mai întâi de pacea cu Dumnezeu, de această siguranță sfântă a mântuirii noastre veșnice, care nicidecum nu este urmarea suspinelor și lacrimilor noastre de căință, ci a lucrării deplin împlinite a Mielului lui Dumnezeu, adevărat de Duhul Sfânt. Dacă am luat prin credință această lucrare a Mielului, așa cum ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu, avem tot ce ne face vrednici să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu. Mulți își închipuie că cinstesc Cina Domnului, dacă se apropie de ea cu sufletul plecat în țărână, apăsător de sarcina păcatelor lor. Acest gând însă izvorăște din pornirea inimii omenești spre legalism, izvor nesecat

de gânduri care necinstesc pe Dumnezeu și crucea lui Hristos, întristează pe Duhul Sfânt și ne nimicesc pacea. Cîntecul și sfințenia Cinei Domnului vor fi arătate numai atunci când vom privi sângele lui Hristos ca singurul mijloc care ne dă dreptul să fim acolo, nu când socotim că trebuie să-i mai adăugăm cîntecul și întristarea noastră.

Dacă avem să mărturisim sau să ne recunoaștem mîntuirea Domnului vreun păcat, ceea ce se întâmplă deseori, firește că trebuie să ne apropiem în orice timp de El și „El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” (1 Ioan 1.9.) Însă, când suntem invitați la masa Lui și adunați ca să vestim moartea Sa, se cuvine să aducem, cum am mai spus, numai laudă, mulțumire și închinare; atunci trebuie să ne gândim la El, nu la noi. Trupul care a fost dat pentru noi și sângele Mielului care a curs pentru noi, ale căror semne le avem în față, în pâine și în vin, ne spun că toate păcatele noastre au fost șterse, nu numai acelea pe care le cunoaștem noi, ci toate câte le cunoaște Dumnezeu. Nu trebuie să uităm apoi că, deși sângele lui Hristos este singurul care duce pe credincios într-o îndrăzneală sfântă înaintea lui Dumnezeu, totuși nicăieri nu ni se arată că trebuie să ne strângem în jurul sîngelui și nici că sângele lui Hristos este legătura de unire dintre copiii lui Dumnezeu. Este foarte însemnat ca fiecare suflet spălat de sângele lui Hristos să-și aducă aminte înaintea lui Dumnezeu că sângele ispășitor al Domnului Isus a înlăturat pentru totdeauna povara grea a păcatului său. Totuși Duhul Sfânt ne adună în jurul Persoanei Domnului Hristos înviat și glorificat, care, după ce a vărsat sângele legământului celui veșnic, a intrat în ceruri în puterea unei vieți fără sfârșit, de care e strâns legată dreptatea divină. Deci un Hristos viu este centrul și legătura noastră de unire. Deoarece sângele a răspuns lui Dumnezeu pentru noi, ne strângem în jurul unui Cap înviat și înălțat în locurile cerești. „Când voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine însumi pe toți.” (Ioan 12.32.) În paharul de la Cina Domnului vedem semnul sîngelui vărsat; dar nu suntem adunați în jurul paharului, nici în jurul sîngelui, ci în jurul Aceluia care l-a vărsat. Sângele Mielului a îndepărtat orice piedică pentru legătura noastră cu Dumnezeu; și, ca dovadă a acestui fapt, Duhul Sfânt S-a coborât ca să unească pe credincioși într-un singur trup și să-i adune în jurul unui Cap înviat și înălțat în glorie. Vinul este semnul de aducere aminte al unei vieți vărsate pentru păcat; pâinea este semnul de aducere aminte al unui trup frânt pentru păcat, dar noi nu suntem adunați în jurul unui trup frânt, ci în jurul unui Hristos viu, care nu mai moare, al cărui trup nu se mai poate frînge și al cărui sânge nu se mai poate vărsa.

Deosebirea de mai sus iese și mai mult la lumină când o privim în legătură cu disciplina care trebuie să domnească în Casa lui Dumnezeu. Foarte mulți creștini își închipuie că, dacă cineva e dat afară de la Cină sau nu e primit la Cină, deși e un creștin adevărat, asta ar însemna că am pune la îndoială legătura lui cu Hristos. Dar, dacă judecăm lucrurile în lumina Scripturii, vedem că nici vorbă nu e de așa ceva. Dacă ne uităm la „răul” din 1 Corinteni 5, vedem acolo că omul acela e dat afară și nu mai are legătură cu ceea ce înfățișează Biserica lui Hristos de pe pămînt. Totuși el era un creștin. Deci nu era dat afară pentru că nu era creștin; nici vorbă nu era de așa ceva și nu poate fi nici azi când cineva nu e primit la Cină sau e dat afară. Cum putem spune noi dacă cineva este într-adevăr unit cu Hristos sau nu? Avem noi paza Cărții vieții Mielului?

Disciplina din Casa lui Dumnezeu pe pămînt este întemeiată pe ceea ce putem cunoaște, ori pe ceea ce nu putem cunoaște? Era omul acela din 1 Corinteni 5 unit cu Hristos sau nu? Avea Biserica să cerceteze lucrul acesta? Nu. Chiar dacă am putea vedea numele cuiva scris în Cartea vieții, aceasta n-ar fi un temei ca să-l primim în Biserica de pe pămînt și să luăm Cina cu el și nici să-l păstrăm odată primit. Biserica sau adunarea este răspunzătoare să se păstreze curată în ce privește învățătura, în ce privește viața și în ce privește legătura cu alții, a celor ce fac parte din ea și toate acestea din cauză că ea este Casa lui Dumnezeu. „Mărturiile Tale sunt cu totul sigure; sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, în veci.” (Psalmul 93.5.) Era oare cineva dat afară sau înlăturat din adunarea lui Israel, fiindcă nu era un Israelit? Nicidecum, ci din cauza vreunei întinări care nu putea fi permisă în adunarea lui Dumnezeu. În cazul lui Acan (Iosua 7), deși erau șase sute de mii de suflete care nu știau de păcatul lui, totuși Dumnezeu zice: „Israel a păcătuit.” De ce? Pentru că ei erau priviți ca adunarea lui Dumnezeu și în ea era o întinăriune care, dacă nu era judecată și condamnată, aducea nimicirea.

Așa și azi: un mădular al Trupului lui Hristos pe pămînt întinează toată adunarea sau Biserica, dacă nu umblă potrivit cu sfințenia Trupului lui Hristos. Și adunarea în care se descoperă acest lucru trebuie să-l dea afară din ea; și orice adunare care recunoaște unitatea Trupului, nu-l va primi. Cine e astfel dat afară sau nu e primit, poate că face parte din Trupul lui Hristos, dar nu e primit de adunarea sau adunările care umblă pe temelia adevărurilor care călăuzesc Trupul lui Hristos pe pămînt. El e unit cu Hristos, dar legătura lui cu frații e ruptă, pentru că necinstește sfințenia lui Hristos. Totuși întrebarea referitoare la pregătire va veni iar înaintea noastră, cu cât înaintăm în acest subiect. De aceea voi arăta un alt principiu în legătură cu Cina Domnului, că ea se desfășoară într-o recunoaștere inteligentă a unității Trupului lui Hristos. „Pâinea pe care o frîngem, nu este ea o pîrtășie a Trupului lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte la acea singură pâine.” (1 Corinteni 10.16-17.) Era o situație tristă și confuzie referitor la acest punct în Corint: în adevăr, marele principiu al unității Bisericii se pare să fi fost cu totul pierdut. De aceea apostolul observă că atunci „când vă adunați, deci, în același loc, nu puteți să mâncați cina Domnului, fiindcă atunci când mâncați, fiecare ia cina adusă de el.” (1 Corinteni 11.20,21.) Aici era izolare, și nu unitate; o problemă personală, și nu colectivă: „cina lui,” în contrast izbitor cu „cina Domnului.”

Cina Domnului cere ca Trupul să fie recunoscut pe deplin: dacă singurul Trup nu este recunoscut, are loc o sectă și Domnul însuși a pierdut locul pe care ar fi trebuit să-l aibă. Dacă masa este pusă pe vreun principiu mai strîmt decît acela care cuprinde întregul Trup al lui Hristos, ea devine o masa sectară și și-a pierdut pretenția în fața unei inimi credincioase. Dimpotrivă, când o masă este întinsă, i pe principiul divin, care cuprinde toate mădularele trupului, oricine refuză să vină la ea se face vinovat de dezbinare, așa cum vedem în 1 Corinteni 11. „Trebuie”, spune apostolul, „să fie și partide (secte) între voi, ca să se arate cei aprobați printre voi.” (versetul 19.)

Când marele principiu al Bisericii este pierdut din vedere de unele mădulare ale Trupului, trebuie să fie secte pentru ca să se arate cei aprobați! Și în astfel de condiții este partea fiecăruia să-și dea seama că este aprobat și așa să mănânce. Cei „aprobați” stau în contrast cu cei care își fac propria voie.

Cei care pot căuta în originalul acestui capitol important vor vedea acolo că acest cuvînt „aprobat” (versetul 19) vine din aceeași rădăcină ca acel tradus „să se cerceteze pe sine însuși” (versetul 28). Astfel vedem că omul care se cercetează pe sine își ia locul printre cei aprobați și cu totul opus celor care sunt printre cei sectari. Înțelesul cuvîntului sectar (eretic) arată nu numai unul care susține învățătură falsă, deși cineva poate fi un eretic făcînd așa, ci unul care stăruie în exercitarea propriei sale voințe. Apostolul știa că trebuiau să fie erezii în Corint, văzînd că erau partide: cei care i faceau voia lor înșile lucrau în opoziție cu voia lui Dumnezeu și astfel produceau dezbinare; pentru că voia lui Dumnezeu avea a face cu întregul Trup. Cei care acționau sectar disprețuiau Biserica lui Dumnezeu.

Dar numeroasele denumiri care există azi în Biserica de nume nu fac imposibilă ideea de a fi în stare de a aduna tot Trupul împreună? Și, în astfel de condiții, nu este mai bine pentru fiecare denominație să aibă masa ei? Dacă ar fi vreo putere în întrebarea aceasta, mai degrabă ea ar dovedi că toți cei credincioși nu mai sunt în stare să acționeze după principiile lui Dumnezeu, ci ei ar fi lăsați la alternativa mizerabilă de a acționa potrivit utilității omenești. Mulțumim lui Dumnezeu, nu acesta este adevărul. Adevărul Domului rămâne pentru totdeauna și ceea ce Duhul Sfânt învață în 1 Corinteni 11 este obligație pentru fiecare mădular al Bisericii lui Dumnezeu.

Erau dezbinări, erezii și lipsă de sfințenie în adunarea din Corint, la fel cum există dezbinări, erezii și lipsă de sfințenie în Biserica de nume de acum. Dar apostolul nu le-a spus să aranjeze mese - parate, pe de o parte, nici să înceteze de a frânge piinea, pe de altă parte. Nu; el subliniază prin- cipiile și sfințenia care sunt în legătură cu „Biserica lui Dumnezeu” și spunea celor care se puteau aproba ei înșiși, să mănânce. Expresia este: „și așa să mănânce.” Deci avem să mâncăm; grija noastră trebuie să fie să mâncăm „asa” cum ne învață Duhul Sfânt; și aceasta este într-o adevărată recunoaștere a sfințeniei și a unității Bisericii lui Dumnezeu.

Poate este bine să adaug aici un cuvânt pentru îndrumarea unui credincios sincer care s-ar afla în împrejurări în care este chemat să hotărască între diferite mese care s-ar părea întinse pe același principiu. A încuraja pe un astfel de frate la o acțiune corectă, socotesc un lucru foarte însemnat. Presupun deci că m-aș afla într-un loc unde două sau trei mese mi se prezintă. Ce am să fac? Cred că aș întreba despre originea acestor mese diferite, să înțeleg cum de au ajuns să fie mai multe și nu una. Dacă, de exemplu, unii dintre creștinii care se adună împreună au admis și au reținut printre ei unele principii nesănătoase în legătură cu persoana Fiului lui Dumnezeu sau dăunătoare unității Bisericii pe pământ — sau dacă persoane care învață astfel de lucruri sunt primite și recunoscute de adunare — în condiții atât de dureroase și umilitoare, un om care se poartă cu credincioșie nu poate avea locul său acolo. De ce? Pentru că nu pot participa într-o astfel de adunare fără a mă identifica eu însumi cu acele principii necreștine. Aceeași remarcă, desigur, se aplică în cazul în care ar fi o purtare coruptă nejustificată de adunare.

Acum, dacă un număr de credincioși s-ar afla în împrejurări ca cele descrise mai sus, ei ar fi chemați să mențină curăția adevărului lui Dumnezeu, atât timp cât recunosc unitatea Trupului lui Hristos. Avem să menținem nu numai harul la masa Domnului, dar și sfințenia. Adevărul nu trebuie sacrificat pentru a menține unitatea și nici adevărata unitate nu va fi împiedicată de menținerea strictă a adevărului.

Nu putem gândi că separarea de o comunitate bazată pe principii nesănătoase sau care ar aproba învățături sau practici nesănătoase ar contraveni unității Trupului lui Hristos. Biserica Romei a învinuit pe reformați de schismă pentru că s-au separat de ea; dar știm că Biserica Romei zăcea și încă zace sub povara schisme, pentru că ea impune învățături greșite membrilor ei. Dacă sunt convins că adevărul lui Dumnezeu este nesocotit de o comunitate și că a fi un membru al ei, trebuie să mă identific cu învățătura nesănătoasă sau practica greșită, și că n-ar fi schismă să mă despart de o astfel de comunitate — atunci sunt obligat să mă despart.

Când Adunarea nu este prețuită, Duhul trebuie să fie întristat și aceasta va conduce la uscăciune și la un formalism care te îngheață. Și cu toate că oamenii pot înlocui puterea spirituală cu cea intelectuală și darurile Duhului Sfânt cu talentele și cunostintele omenești, totuși sfârșitul va fi „ca o arșiță în deșert.” Adevărata cale de a face progres în viața spirituală este a trăi pentru Adunare și nu pentru noi înșine. Omul care trăiește pentru Adunare este în deplină armonie cu gândirea Duhului și trebuie în mod necesar să crească.

Dimpotrivă, omul care trăiește pentru sine, având gândurile îndreptate numai în jurul lui și energia lui concentrată asupra lui, el însuși trebuie în curând să devină formal și, cu toată probabilitatea, lumesc pe față. Da, el va deveni lumesc într-un anumit fel sau altul al acestui cuvânt; pentru că lumea și Adunarea stau în directă opoziție una alteia. Și nu este nici un aspect al lumii în care opoziția să fie mai mult văzută ca în lucrurile religioase. Ceea ce se numește „lumea religioasă” va fi văzută, în lumina prezenței lui Dumnezeu, mai ostilă adevăratelor interese ale Bisericii lui Dumnezeu decât orice altceva.

Dar trebuie să mă grăbesc spre alte aspecte ale acestui subiect, prezentând numai un principiu simplu în legătură cu Cina Domnului spre care doresc să îndrept atenția cititorului. Este acesta: sărbătorirea rânduielii Cinei Domnului trebuie să fie expresia distinctă a unității tuturor credincioșilor, și nu numai a unității unui anumit număr strâns laolaltă pe un anumit principiu care îi deosebeste de ceilalți. Dacă există vreo condiție de părtășie în afara acelei deosebit de importante a credinței în lucrarea ispășitoare a lui Hristos și a unei umblări potrivită cu această credință, masa devine masa unei secte și nu are autoritate asupra unei inimi credincioase.

Mai departe, dacă așezându-mă la masă trebuie să mă identific cu vreun alt lucru, în principiu sau în practică, neprescris în Scriptură, ca fiind condiție de părtășie, de asemenea ea devine masa unei secte. Nu este vorba dacă acolo ar putea fi creștini sau nu; în adevăr, cu greu ai găsi o masă printre comunitățile reformate în care nu ar fi câțiva creștini care să participe. Apostolul nu spune: „Trebuie să fie partide printre voi, ca să se arate cei care sunt creștini.” Nu, el spune: „ca să se arate cei aprobați.” (1 Corinteni 11.19.) Și nici nu spune: „fiecare să se cerceteze dacă este creștin și așa să mănânce.” El spune: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși” (ver setul 28), să știe că este unul dintre aceia care nu numai este curățit în conștiința lui, ca persoana individuală, ci să fie ca unul care mărturisește unitatea Trupului lui Hristos. Când oamenii își stabilesc ei înșiși termenii de comuniune, acolo găsești principiul de partidă; acolo de asemenea trebuie să fie dezbinare.

Și dimpotrivă, acolo unde o masă este întinsă în așa fel și pe astfel de principii încât un creștin supus lui Dumnezeu își poate lua locul la ea, atunci ajunge dezbinare faptul că nu ești acolo; pentru că fiind acolo și mergând potrivit poziției și mărturiei noastre, arătăm unitatea Bisericii lui Dumnezeu — acest obiect însemnat pentru care Duhul Sfânt a fost trimis din cer pe pământ.

Domnul Isus, după ce a înviat dintre morți și Și-a luat locul la dreapta lui Dumnezeu, a trimis Duhul Sfânt pe pământ cu scopul de a forma un Trup. Notați, să formeze un Trup — nu multe trupuri. El nu este de acord cu mai multe trupuri; și El a arătat toată înțelegerea multor mădulare din aceste trupuri, pentru că ele, deși fiind mădulare ale sectelor și dezbinărilor, sunt totuși mădulare ale unui singur Trup. Dar El nu formează acele multe trupuri, ci pe acel unul singur, pentru că „printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni .12.13.)

Doresc să nu poată fi nici o neînțelegere relativ la acest lucru. Spun că Duhul Sfânt nu poate aproba dezbinările în biserica de nume, pentru că El însuși spusese: „nu vă laud.” El este întristat de ele — El nu dorește ca ele să fie. El botează pe toți credincioșii în unitatea unui singur Trup, încât nu se poate să spui că Duhul Sfânt ar putea susține dezbinările, care îi sunt o întristare și o dezonoare. Trebuie totuși să facem deosebire între locuirea Duhului Sfânt în Biserică și locuirea Lui în persoane individuale. El locuiește în Trupul lui Hristos, care este Biserica

(vezi 1 Corinteni 3.17; Efeseni 2.22); El locuiește de asemenea în trupul celui credincios, așa cum citim: „Trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu.” (1 Corinteni 6.19.) Deci singurul Trup sau comunitate în care Duhul poate locui este întreaga Biserică a lui Dumnezeu și singura persoană în care El poate locui este cel credincios. Dar, așa cum s-a observat deja, masa Domnului în orice localitate trebuie să fie prezentarea unității întregii Biserici. Aceasta ne conduce la un alt principiu legat de caracterul cinei Domnului.

Ea este un act prin care noi arătăm nu numai moartea Domnului până ce El va veni, ci prin care de asemenea exprimăm un adevăr fundamental, care nu poate fi prea mult sau prea des amintit celor credincioși în ziua de astăzi, că adică totii credincioșii sunt „o pâine — un Trup.” Este o greșeală foarte comună de a vedea cina mai degrabă ca un mijloc prin care harul vine asupra sufletului ca individ, și nu ca un act care se referă la întregul Trup și la gloria Capului Bisericii. Că este un mijloc prin care harul se revarsă asupra sufletului individual care ia parte la cină, nu poate fi îndoială, pentru că este binecuvântare în orice act de ascultare; dar că binecuvântarea individuală este numai o mică parte a ei se poate vedea de orice cititor atent al capitolului 11 din 1 Corinteni. Moartea Domnului și venirea Domnului sunt aduse înaintea sufletelor noastre la Cina Domnului; și oriunde unul din aceste elemente lipsește, trebuie să fie ceva greșit. Dacă este ceva care să împiedice amintirea morții Domnului, sau unitatea Trupului Său, sau o clară înțelegere a faptului că Domnul vine, trebuie să fie ceva rău în principiul pe care masa este pusă; și avem nevoie de un ochi simplu și o gândire în întregime supusă Cuvântului și Duhului lui Hristos, pentru a observa ce este rău.

Cititorul creștin să cerceteze acum cu rugăciune masa la care ia parte și să vadă dacă ea suportă testul întreit din 1 Corinteni 11, adică: vestește moartea Domnului, mărturisește unitatea Bisericii și așteaptă venirea Domnului. Dacă nu, s-o părăsească în Numele Domnului și de dragul Bisericii Lui. În creștinătatea de azi sunt erezii, dezbinări, secte, dar „fiecare să se cerceteze pe sine însuși și așa să mănânce” Cina Domnului. Și dacă întreabă cineva ce înseamnă a fi aprobat, răspundem încă o dată: întâi să fii un copil al lui Dumnezeu, credincios Lui și învățaturii Lui, în actul frângerii pâinii; al doilea, să scuturi orice urmă de sectă și să te așezi hotărât și temeinic pe temelia largă care îmbrățișează pe toate mădularele Trupului lui Hristos.

Nu trebuie ca numai noi personal să căutăm să fim cu inima și viața curată înaintea Domnului, ci să luăm seama ca și masa la care luăm parte să nu fie în legătură cu nimic care ar putea fi o piedică în calea unității Bisericii. Nu este numai o problemă personală. Nimic altceva nu dovedește mai deplin declinul creștinătății din zilele noastre sau măsura în care Duhul este întristat, ca acest egoism mizerabil care pune stăpânire pe gândurile creștinilor.

Toate par a fi făcute a se învăța în jurul eului. Iertarea mea, siguranța mea, pacea mea, fericirea mea umplu gândurile și simțirile, nu gloria lui Hristos sau unitatea Bisericii Lui iubite.

Cuvintele profetului Hagai să fie și pentru noi: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Uitați-vă bine la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Și Eu voi găsi plăcere în lucrul acesta și voi fi preamărit, zice Domnul. Vă așteptați la mult și iată că a fost puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din cauza Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui.” (Hagai 1.7-9.)

Aici este rădăcina necazurilor. Eul stă în contrast cu Casa Domnului: și dacă eul rămâne centrul, nu este de mirare că se arată lipsa tristă de bucurie și putere spirituală. Pentru a le avea, trebuie să fim în părtășie cu gândirea Duhului. El Se gândește la Trupul lui Hristos; și dacă noi gândim la eul nostru, trebuie să fim în dezacord cu El. Iar consecințele sunt prea evidente.

03 Împrejurările în care Cina Domnului a fost instituită

Aceste împrejurări îndeosebi sunt nespuse de mărețe și mișcătoare. Domnul era gata să intre în lupta împotriva tuturor puterilor întinericului, să întâlnească pe vrăjmașul de moarte al omului și să golească în totul paharul mâniei drepte a lui Dumnezeu împotriva păcatului. Se apropia, pentru El, o dimineată grozavă, mai grozavă de cum ar fi fost în stare s-o vadă vreodată un om sau un înger. Și cu toate acestea, citim: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.”

Ce iubire fără margini! În noaptea când avea parte de o grozavă durere, în noaptea „luptei strașnice”, când îi cădea la pământ sudoarea ca picături mari de sânge, în noaptea când un ucenic L-a vândut, un altul s-a lepădat de El și apoi toți L-au părăsit — da, în aceeași noapte, inima Domnului Isus era plină cu gânduri de dragoste pentru ai Săi și, în aceeași noapte, El a instituit Cina. El a rânduit pâinea să fie simbolul trupului Său frânt și vinul simbolul sângelui Său vărsat; și așa sunt și pentru noi, ori de câte ori luăm din ele, deoarece Cuvântul ne asigură că „ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului până va veni El.” (versetul 26.)

Toate acestea, putem spune că dau o importanță deosebită și o solemnitate sfântă Cinei Domnului și, mai mult, ne dau o idee a consecințelor mâncării și băutului în chip nevrednic.

De obicei se aplică termenul „nevrednic” din pasajul acesta persoanelor care îndeplinesc actul acesta, în timp ce el se referă la felul în care este făcut. Apostolul niciodată n-a gândit să pună la îndoială creștinismul Corintenilor. La începutul epistolei sale, el îi privește ca „adunarea lui Dumnezeu care este în Corint...” cei care au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați sfinți” (sau sfinți prin chemare). Cum ar fi putut să folosească limbajul acesta în capitolul 1 și să pună problema vredniciei acestor sfinți de a-si lua locul la Cina Domnului, în capitolul 11? Imposibil. El îi privea ca sfinți și în felul acesta îi îndemna să ia parte la Cina Domnului într-un chip vrednic. Întrebarea dacă ei ar fi fost creștini nu se punea. De aceea nu se poate să aplici persoanelor cuvântul „nevrednic”. Aplicarea lui este în întregime referitoare la felul în care se ia Cina. Persoanele erau vrednice, dar felul lor nu era. Și ei erau chemați ca sfinți să se judece pe ei înșiși în ce privește căile lor, ca să nu fie judecați în persoanele lor, așa cum fusese deja cazul. Într-un cuvânt, ca creștini, ei erau chemați să se judece pe ei înșiși. Dacă ar fi avut vreo îndoială în privința aceasta, n-ar fi fost în stare să judece nimic. Niciodată nu voi gândi să pun pe copilul meu să judece dacă este sau nu copilul meu. Dar aștept ca să se judece cu privire la obiceiurile lui, pentru că altfel eu trebuie să-l disciplinez; pentru că îl socotesc copil al meu, nu voi permite să stea la masă cu mine cu hainele murdare și în dezordine.

Pâinea și vinul sunt simboluri profunde. Bobul de grâu zdrobit și rodul strugurelui dau împreună putere și bucurie inimii. Și nu numai că au semnificație în ele însele, dar sunt de asemenea folosite de Domnul ca simboluri pe care El însuși le-a rânduit în noaptea dinaintea răstignirii. Credința poate vedea pe Domnul la masa Sa, luând pâinea și vinul și spunând: „Luați, acesta este trupul Meu.” Și apoi paharul: „beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor.” (Matei 26.27,28.)

Cu un cuvânt,ânduiala aceasta conduce sufletul înapoi la noaptea aceea plină de evenimente; aduce înaintea noastră realitatea crucii și a suferințelor Mielului lui Dumnezeu în care sufletele noastre se pot încrede. Ne amintește în modul cel mai hotărât dragostea Lui curată, care, când Golgota își arunca umbra ei întunecoasă pe calea Lui și paharul mâinii drepte a Domnului împotriva păcatului pe care avea să-l poarte a fost umplut pentru El, putea totuși, preocupat El însuși cu noi, să instituie o sărbătoare care să fie atât expresia legăturii noastre cu El, cât și cu toate măduarele Trupului Său.

Nu putem trage concluzia că Duhul Sfânt a folosit expresia „în aceeași noapte” cu scopul de a îndrepta neorânduilele care se arătasera în biserica din Corint? Nu era o mustrare aspră dată egoismului celor care luau „propria lor cină” în aceeași noapte în care Domnul sărbătorii era trădat? Mai poate egoismul să existe la vederea crucii? Pot gândurile cu privire la interesele noastre sau la noi înșine să fie primite în prezența Aceluia care S-a jertfit pe Sine pentru noi? Sigur că nu. Putem noi cu toată inima și de bunăvoie să disprețuim biserica lui Dumnezeu — putem noi să jignim sau să excludem mădulele preaiubite ale turmei lui Hristos, în timp ce privim la cruce, pe care Păstorul turmei și Capul Trupului a fost răstignit? Nu! Să stea cei credincioși aproape de cruce — să-și amintească de „noaptea aceea” — de trupul frânt și de sângele vărsat, și curând se va sfârși orice erezie, orice dezbinare și egoism.

Cititorul va observa că aceasta nu înlătură disciplina arătată de Scriptură. Se poate să fie unele mădule ale turmei lui Hristos care să nu fie primite în Adunarea de pe pământ, datorită doctrinei false sau practicii greșite. Dar, deși poate noi nu am fi în stare să-i primim, prin nici un mijloc nu s-ar putea șterge numele lor din cartea vieții Mielului. Acesta nu este domeniul sau dreptul Bisericii lui Dumnezeu. „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi — și cine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege.” (2 Timotei 2.19.)

Numai dacă am putea reține că Domnul însuși prezidează la masă pentru a împărți pâinea și vinul, dacă L-am putea auzi spunând: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi” (Luca 22.17), am fi mai bine în stare să întâlnim pe toți frații noștri pe singurul teren al părtășiei pe care Dumnezeu o poate recunoaște. Cu un cuvânt, Persoana lui Hristos este centrul lui Dumnezeu de unire. Fiecare credincios poate auzi pe Stăpânul lui spunând de pe cruce: „Iată frații tăi!” Și în adevăr, dacă am putea auzi clar lucrul acesta, am acționa ca acest ucenic preaiubit față de mama lui Isus; inimile și casele noastre ar fi deschise pentru toți cei care au fost încredințați îngrijirii noastre. Cuvântul este: „Primiți-vă unii pe alții cum și Hristos v-a primit pe voi, spre gloria lui Dumnezeu.” (Romani 15.7.)

Este un alt punct demn de notat în legătură cu împrejurările în care Cina Domnului a fost instituită, adică în legătură cu Pastele evreiesc. „Ziua Azimilor, în care trebuiau jertfite Pastele, a venit. Și El a trimis pe Petru și pe Ioan, spunând: „Mergeți și pregătiți-ne Pastele, ca să le mâncăm...” Când a sosit ceasul, El a stat la masă și apostolii împreună cu El. Și El le-a spus: „Am dorit mult să mâncăm Pastele acesta cu voi înainte de a suferi; pentru că vă spun că de acum nu le voi mai mânca până ce nu se vor împlini în împărăția lui Dumnezeu.” Și primind un pahar (adică paharul de Paște), a mulțumit și a spus: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 22.7-18.)

Pastele era, așa cum stim, cea mai mare sărbătoare în Israel, ținută pentru prima dată în noaptea de neuit a eliberării lor din robia Egiptului. Legătura cu Cina Domnului stă în faptul că Pastele marca un tip al faptului pentru care Cina este o amintire. Pastele arăta înainte spre cruce; Cina Domnului arată înapoi spre ea. Dar Israel n-a mai fost în condiția morală potrivită ca să țină Pastele, potrivit gândurilor divine despre el; și Domnul Isus, în ocazia de mai sus, conducea pe ucenicii Săi departe de elementul evreiesc, spre o nouă ordine de lucruri. Nu avea să mai fie un miel sacrificat, ci pâinea frântă și vinul băut în amintirea unei jertfe adusă odată pentru totdeauna și care avea o eficacitate veșnică. Cine crede că, repetând Cina într-un fel sau altul, se face o nouă jertfă sau altceva ca să fie adus mai aproape de Dumnezeu, arată că inima lui este încă robită de judecăți greșite evreiești și n-a înțeles cuvântul care spune: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.” (Evrei 10.14.)

Biserica Romei s-a depărtat mult de la adevărul înfățișat prin Cina Domnului, spunând că poate aduce o jertfă fără sânge pentru păcatele celor vii și celor morți. Însă în Evrei 9.22 ni se spune că „fără vărsare de sânge nu este iertare”; deci acești oameni n-au iertare de păcate, pentru că o jertfă fără sânge, după Scriptură, e o jertfă fără iertare.

Deci jertfa aceasta fără sânge nu face altceva decât să ascundă din fața credinciosului jertfa Domnului Hristos „adusă odată pentru totdeauna” și care nu se mai poate repeta. „Hristos fiind înviat dintre cei morți, nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.” (Romani 6.9.) Orice jertfă nouă arată doar cât de neîndestulătoare sunt toate jertfele fără sânge făcute mai înainte, așa că își bate joc de bietul păcătos cu o umbră deșartă. Dar nu numai atât. Unii învață pe oameni că pot să ia numai pâinea fără vin, sub cuvânt că sângele e în trup. Dar, dacă sângele e în trup, hotărât că nu e vărsat, și atunci ne întoarcem la același punct negru, adică nu e „nici o iertare.” „Fără vărsare de sânge nu este iertare.”

Cât de deosebită și înviorătoare este instituirea Cinei Domnului în Noul Testament! Acolo găsim pâinea frântă și vinul vărsat, semnele unui trup frânt și unui sânge vărsat. Vinul nu este în trup, pentru că dacă ar fi, n-ar fi „iertare.” Cu un cuvânt, Cina Domnului este semnul de aducere aminte despre o jertfă adusă pentru veșnicie. Să nu facem din cunoaștere o condiție a părtășiei, pentru că mulți copii ai lui Dumnezeu, printr-o înțelegere greșită nu cunosc înlăturarea deplină a păcatelor; ei ar fi excluși de pe acest teren, dacă am face cunoașterea o condiție a părtășiei, în locul vieții și ascultării. Dacă nu aș cunoaște experimental că răscumpărarea este un fapt împlinit, aș înțelege prea puțin simbolul dat de pâine și de vin.

Mai sunt alții care cred că la cină sufletul face sau înnoiește vreun legământ cu Dumnezeu.

Aceștia uită însă, că dacă am avea de încheiat vreun legământ cu Dumnezeu, am fi cu totul pierduți; fiindcă urmarea neapărată a unui legământ între om și Dumnezeu este condamnarea omului. Mulțumiri fie aduse Domnului, că nu e vorba de nici un legământ cu noi! Pâinea și vinul vorbesc despre un adevăr profund și minunat: trupul jertfit și sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu, acel Miel pe care Dumnezeu L-a rânduit înainte de facerea lumii. Pe temeiul acestei lucrări, sufletul poate să se odihnească în pace; el are legământul cel nou în sângele lui

Hristos, nu un legământ făcut între Dumnezeu și om. Legământul omului cu Dumnezeu a dat greș și Domnul Isus a trebuit să lase să treacă pe lângă El paharul cu rodul viței, semnul bucuriei pe pământ. Pământul nu avusese nici o bucurie pentru El, Israel ajunsese „viță stricată și străină”; de aceea El avea de spus doar atât: „Nu voi mai bea din rodul viței până va veni împărăția lui Dumnezeu.” O perioadă lungă și secetoasă avea să vină peste Israel, înainte ca împăratul lui să poată să Se bucure de starea lui sufletească; dar în timpul acesta, „Biserica lui Dumnezeu” avea să țină sărbătoarea Azimilor, în toată însemnătatea și puterea ei morală, și dând afară „vechiul aluat de răutate și viclenie,” ca rod al legăturii cu El, al cărui sânge ne curățește de orice păcat.

Instituirea Cinei imediat după Paște ne arată că rostul Adunării sau al Bisericii și al poporului Israel nu se poate înfăptui decât prin crucea Domnului Isus Hristos. Negreșit că Biserica are un loc mai înalt, fiindcă este legată într-un singur Trup cu Capul glorificat, dar și una și alta își au temeiul la cruce. Da, pe cruce, snopul curat a fost zdrobit și strugurele a fost stors de însăși mâna lui Dumnezeu (amândouă închipuind pe Domnul Isus), ca să aducă inimilor poporului Său pământesc (Israel, la venirea Lui din nou) și ceresc (Biserica lui Dumnezeu azi) putere și bucurie. „Domnul vieții” a luat din mâna dreaptă a lui Dumnezeu paharul mănii, paharul groazei și 1-a golit în întregime, ca să dea în mâinile poporului Său paharul dragostei nespus de mare a lui Dumnezeu, ca „să bea și să uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui.” (Proverbele 31.7.)

Iată ce ne arată Cina Domnului. Domnul însuși este de fată; și în fata Lui se adună cei mântuiți într-o părtășie sfântă și în dragoste frățească; și astfel pot să privească înapoi la noaptea aceea plină de durere a Domnului lor și înainte spre ziua gloriei Lui, spre „ziua aceea fără nori”, „când El va veni ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut.” (2 Tesaloniceni 1.10.)

04 Persoanele pentru care Cina Domnului a fost instituită

Ea a fost instituită pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru familia celor mântuiți. Toate mădularele acestei familii pot să ia parte la Cină. O inimă cu adevărat creștină va dori cu înfocare să ia parte. Iar dacă cineva, de buna lui voie, stă departe de Cină, să știe că prin aceasta se face vinovat de neascultare față de îndrumarea clară a Domnului și a apostolului său inspirat; și consecința acestei neascultări va fi un declin spiritual și o pierdere completă a mărturiei pentru Hristos. Sunt împrejurări care, în anumite cazuri, pot prezenta o barieră de netrecut, desi ar trebui să fie cea mai sinceră dorință să fii prezent la sărbătoarea acestei rânduieli, așa cum totdeauna va fi când există o gândire spirituală; dar trebuie subliniat principiul că nimeni nu poate face progres în viața divină, dacă absentează de bunăvoie de la masa Domnului, „întregului popor Israel” i se spusese să țină Pastele (Exodul 12). Nici un mădular al poporului nu trebuia să rămână nepedepsit, dacă nu ținea Pastele, după cum citim: „Dacă cineva este curat, nu este în călătorie și neglijează să țină Pastele, sufletul acela să fie nimicit din poporul lui; pentru că n-a adus darul cuvenit Domnului la timpul hotărât, omul acela își va purta păcatul.” (Numeri 9.13.)

Fără îndoială că adevărul ar fi mai viu și Biserica lui Hristos ar progresa mai mult, dacă între copiii lui Dumnezeu ar fi mai multă râvnă pentru Cină. Inimile multor creștini sunt pline de ușurătate și delăsare în ce privește părtășia lor la Cină. Alții dimpotrivă doresc să ia parte la Cină, fiindcă nu pricep îndeajuns ce este nici mântuirea, nici starea nouă pe care o dă mântuirea. Aceste două piedici, cu toate că sunt așa de deosebite în caracterul lor, au amândouă același izvor care se numește: iubirea de sine.

Cine este nepăsător se lasă ușor oprit de împrejurări neînsemnate: ba că are treabă acasă, ba că e vreme urâtă, ba că nu-i e bine, ba câte altele de felul acesta. Dacă însă ar fi vorba de treburile pământești, nu s-ar lăsa ținut pe loc de astfel de piedici. De câte ori nu se văd oameni care nu au energie spirituală, încât în ziua Domnului nici nu pot ieși din casă; iar lumea au atâta putere că pot merge ceasuri întregi pentru lucruri lumești. Ce trist când te gândești că un câștig pământesc poate să aibă asupra inimii omeneshti o influență cu mult mai puternică decât gloria lui Hristos și binele Adunării! Care ne-ar fi simțămintele în gloria împărăției viitoare, dacă ne-am aminti că pe pământ, un serviciu sau alte lucruri pământești ne-au luat tot timpul și puterea și ne-au împiedicat să luăm parte la Cina Domnului?

Dragul meu cititor creștin, dacă obișnuiești să absentezi de la adunarea celor credincioși, te rog, înaintea Domnului, să te gândești la urmările triste pe care le are atitudinea ta. Tu păcătuiești și în privința mărturiei pentru Hristos, păgubești și sufletele fraților tăi și, în același timp, împiedici chiar creșterea sufletului tău în har și în cunoaștere.

Să nu crezi că purtarea ta nu influențează întreaga Biserică a lui Dumnezeu. Pe pământ tu ești sau spre ajutorul sau spre paguba mădularelor trupului lui Hristos: căci „dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el.” (1 Corinteni 12.26.) Acest principiu nu și-a pierdut tăria și nici puterea, chiar dacă sfinții s-au împărțit în mai multe tabere.

Dacă este adevărat că adunarea creștinilor dintr-un anumit loc pentru frângerea pâinii înfățișează unitatea întregului Trup, atunci trebuie să recunoști că, nevrând să iei parte la Cină, păgubești pe toți frații tăi și pe tine însuți. Se înțelege că sunt răspunzător dacă nu mă duc la o strângere laolaltă, când ea e adunată pe adevărata temelie a Bisericii, aceea pusă în Noul Testament. Creștinii se pot aduna și se pot numi „Biserica lui Dumnezeu” în vreun loc oarecare; dar dacă nu arată trăsăturile și adevărurile Bisericii lui Dumnezeu așa cum se găsesc în Scriptură, nu mă pot face una cu ei, luând cina cu ei și nu pot merge la adunările lor. Dacă ei nu îndepărtează sau nu pot să judece și să condamne răul, trăsăturile lumești, arătările firii păcătoase, învățătura greșită în adunarea lor, este evident că nu se găsesc pe temelia Bisericii; ei sunt doar o tovărășie religioasă de frați, cu care nu sunt dator să mă unesc înaintea lui Dumnezeu. De aceea copilul lui Dumnezeu are nevoie de multă putere spirituală și supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să se strecoare prin toate încurcăturile din bisericile de nume și chiar din adunările creștine.

Aceleași urmări triste se arată și când cineva nu pricepe bine mântuirea. Când conștiința nu este în totul împăcată și inima n-a găsit o pace desăvârșită în mărturia lui Dumnezeu despre jertfa lui Hristos, atunci nu poți lua parte la Cină, sau iei parte, dar nu așa cum trebuie. Numai aceia pot să vestească moartea Domnului, care cunosc prin descoperirea făcută de Sfântul Duh, însemnătatea morții Sale. Dacă socotești Cina ca un mijloc prin care poți să fii adus mai aproape de Dumnezeu sau să capeți iertarea păcatelor sau o siguranță mai mare a primirii tale înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că n-ai priceput ce este Cina. Numai atunci pricepi ce este Cina Domnului, când primești ce-ți spune Evanghelia să crezi: anume că toate păcatele îți sunt iertate pentru totdeauna. Hristos „a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră.” (Romani 4.25.) Sângele Lui scump este singura temelie a păcii noastre; orice altă temelie și orice străduință omenească pentru apropierea de Dumnezeu nu ne arată decât goliciunea omenească.

Nu de puține ori auzi spunându-se de câte cineva care se socotește spiritual: „Eu nu găsesc cine stie ce zidire sufletească în adunare; eu sunt tot atât de fericit, dacă rămân acasă și citesc în Biblia mea.” Însă cu toată dragostea așa întreba: N-ai în vedere nici o țință mai înaltă decât fericirea personală? Dacă dorința Domnului este ca toți credincioșii Lui să se adune în Numele Său și să vestească moartea Sa „până va veni El”, poți tu să nu iei parte, fiindcă socotești că acasă poți să fii tot atât de fericit? Dar o astfel de fericire, bazată pe neascultare, nu este o fericire sfântă. Afară de asta cred că părerea ta că ești mai fericit acasă nu este decât amăgire, cum va dovedi sfârșitul tuturor acelor care se lasă amăgiți în felul acesta.

Toma n-ar fi fost nefericit dacă ar fi fost împreună cu ceilalți ucenici, dar el a trebuit să aștepte opt zile, până ce ei s-au adunat în cea dintâi zi a săptămânii; și acolo și atunci, Domnul S-a descoperit sufletului lui. Tot așa va fi cu cei care spun: „Ne simțim mai bine acasă decât în adunarea celor credincioși.” În mod sigur ei vor rămâne în urmă în cunoaștere și experiență.

Nu degeaba îndeamnă apostolul: „Să veghem unii asupra altora.... să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10.24,25.)

În ce privește seceta și lipsa de binecuvântare în adunările creștine, să observăm că, alături de cea mai mare secetă duhovnicească, se află de obicei și un duh de nemulțumire, gata să vorbească de rău și să judece mereu; și cred că, dacă acei care se plâng de lipsa de binecuvântare în adunări și prin aceasta își îndreptățesc șederea lor deoparte, s-ar ruga mai mult pentru binecuvântarea adunării, ar face cu totul altă experiență.

Alții cred că e bine să nu ia parte la Cină, fiindcă un alt creștin ar avea tot felul de lipsuri și slăbiciuni personale. Asta însă arată numai că nu cunoaștem starea Bisericii în fata lui Dumnezeu și că ne uităm mai mult la altul decât la noi. Dacă numai cei cu o viață perfectă și o gândire cu totul spirituală ar avea dreptul să ia parte la Cina Domnului, atunci ar trebui ca nici unul să nu mai luăm parte. Însă Domnul ne invită la masa Sa, fiindcă suntem prietenii, mădularele Trupului Său, nu fiindcă suntem mădulare alese. Tot astfel El vrea să ne privim și noi unul pe altul. Firește că este foarte trist când unul sau altul se duce la Cină cu o inimă necurată. Atât timp însă cât o adunare care veghează asupra sfînțeniei Cinei, nu este nevoită să dea afară pe vreunul dintre ei din cauza stării lui rele și nu l-a dat afară, eu trebuie să-l privesc ca pe un mădular al Trupului lui Hristos, cu toate lipsurile și defectele lui; așa jigni unitatea acestui trup, dacă din această cauză m-aș da la o parte.

Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte lămurit că nu poate să ia parte la Cină nici o persoană care nu e un mădular al Trupului sau adevăratei Biserici a lui Hristos. Aceeași lege, care porunea întregului popor Israel să mănânce Pastele, porunea tuturor străinilor netăiați împrejur să nu mănânce. Acum „Pastele nostru este Hristos, care a fost înjunghiat pentru noi”, și nimeni altul nu poate să ia parte la această sărbătoare care trebuie ținută până la venirea Domnului, adică să mănânce pâinea și să bea vinul în amintirea Lui, decât acela care a cunoscut și a trăit puterea sfântă și curată a sângelui Său scump. Cum ar putea aceia care nu sunt legați de El prin credința în jertfa Domnului Isus și deci n-au păcatele iertate și nu duc o viață sfântă, să se gândească la Cină cu liniște și bucurie și să aștepte venirea Lui, când El li se va arăta ca să-i judece?

A mânca pâinea și a bea vinul, fără cunoașterea puterii sângelui Său și a legăturii cu El, înseamnă, într-altfel decât la Corinteni, a mânca și a bea într-un chip nevrednic și spre condamnare. Care va fi sfârșitul unor astfel de oameni? Peste măsură de grozav! Toți aceia care nu vor să primească Evanghelia și harul Său, pot să fie chiar botezați în Numele Domnului Isus și să fi luat parte din când în când la Cină, vor fi aruncați în întunericul de afară, într-o pierzare veșnică. Chiar dacă ar spune Domnului: „Noi am mâncat și am băut în fața Ta” (Luca 13.26), totuși răspunsul Lui grozav va fi: „Vă spun că nu știu de unde sunteți.” Cititorul meu, gândește-te bine la aceste cuvinte. Dacă ești încă în păcatele tale, neîntors la Dumnezeu, nu te gândi să iei parte la masa Domnului la care n-ai nici un drept. Vino mai bine la Domnul Isus ca un păcătos pierdut și ia de la El iertarea păcatelor, curățire și pace, datorită sângelui Său vărsat la Golgota. O mărturisire doar cu gura a păcatelor, căreia să-i urmeze luarea Cinei, ca pecete a împăcării cu Dumnezeu, este numai înșelare de sine.

Dar nu numai aceia poartă asupra lor o mare vină, care beau și mănâncă într-un chip nevrednic, ci și aceia care lasă și invită pe aceștia la Cină; ei se fac neascultători față de Domnul și pierd din vedere cuvintele apostolului: „căci o pâine, un trup suntem noi, cei mulți!” Niciodată apostolul n-a vrut prin aceste cuvinte să adune la Cină oameni întorși și neîntorși la Dumnezeu, care să reprezinte un trup.

05 Timpul și felul în care Cina Domnului este ținută

Dacă Cina n-a fost rânduită în cea dintâi zi a săptămânii, totuși din Faptele Apostolilor 20.7 se vede destul de limpede că la început cei dintâi creștini au ținut-o în această zi. Citim în locul arătat mai sus: „În ziua dintâi a săptămânii eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea”, și asta e în legătură cu precizarea că Pavel a stat șapte zile în Troa.

Nu e greu de văzut de ce tocmai ziua dintâi a săptămânii este aleasă pentru Cină. Ziua întâi a săptămânii, adică duminica, este ziua învierii, ziua Bisericii, spre deosebire de ziua a șaptea, care este ziua lui Israel. După cum la rânduiala Cinei, Domnul căuta să îndepărteze gândurile ucenicilor Săi de la toate așezămintele evreiești, punând în loc o orânduire nouă, tot așa și ziua în care avea să fie ținută. Cina trebuia să ne arate deosebirea între cele cerești și cele pământești. Numai pe temeiul învierii Sale putem să vestim moartea Lui. Mel- hisedec a venit după ce s-a terminat lupta și a adus pâine și vin și a binecuvântat pe Avraam în Numele Domnului (Geneza 14.18-20). Așa a venit și „Melhisedec” al nostru; după ce a trecut prin luptă, El vine în înviere, cu pâine și vin, pentru ca să învieze și să întărească inimile poporului Său și să dea pacea, pe care a dobândit-o cu un preț scump.

Dacă deci cea dintâi zi a săptămânii era hotărâtă ca ucenicii să se adune pentru frângerea pâinii, nimeni nu are dreptul să schimbe timpul pentru frângerea pâinii numai odată pe lună, sau odată la șase luni, sau mai rar. Această zi a văzut pe cei dintâi creștini, despărțiți numai de locurile felurite în care se aflau, adunați la masa Domnului ca un singur Trup botezat și însuflețit de un singur Duh, fără să facă parte dintr-o sectă, partidă sau altă „biserică” decât a lui Hristos: Trupul Lui. Ce zi plină de binecuvântări era ziua întâi a săptămânii! Ce mult a fost glorificat, prin această unitate, Numele lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos și cu câtă putere și bucurie se vestea în ziua aceea moartea Domnului și așteptarea venirii Sale! Cine a dat vreun drept creștinilor să se depărteze de această zi și această rânduială? Nu cumva căderea lor? De ce oare cred unii creștini că este destul ca să frângi pâinea din când în când sau chiar numai odată pe an? Putem noi să vestim moartea Lui de prea multe ori?

Mulți cred că frângerea pâinii prea des ar ajunge să facă din Cină ceva obișnuit, o formă și că de aceea e bine să nu fie făcută prea des. Dar eu întreb: Oare de frică să nu ajungă o obișnuință, să dai cuiva sfatul să se roage mai puțin, să citească mai puțin Cuvântul lui Dumnezeu sau să aibă mai puțină legătură frățască? Negreșit că e destul de trist, dacă această sărbătoare binecuvântată ajunge o formă; dar nu e mai bine să veghem cu stăruință, ca să nu ajungă obicei, decât s-o înlăturăm?

Creștinul a cărui inimă arde de dragoste pentru Domnul va dori să vestească moartea Domnului cât se poate mai des.

În ce privește felul sărbătorii, creștinii ar trebui să arate că frângerea pâinii este țința de căpetenie pentru care se adună în ziua întâi a săptămânii. Ei trebuie să arate că nu s-au adunat pentru predică sau învățătură, deși acestea pot fi date după aceea într-un mod fericit, ci pentru frângerea pâinii. „În ziua dintâi a săptămânii eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea.” Nu trebuie să uităm că legătura cu Dumnezeu este ceva mai de preț decât zidirea sufletească dintre noi. După cum închinarea și lauda din adunare se duce de-a dreptul la Dumnezeu, tot așa și Cina are un loc mai înalt decât zidirea sufletească între noi; Mielul jertfit trebuie să fie țința tuturor gândurilor și simțămintelor noastre. Cina, prilejul de închinare a adunării, este atât de însemnată și înălțătoare, încât ar trebui să ia tot timpul adunării sfinților și cu cât ei sunt mai duhovnicești, cu atât va izvorî din mijlocul lor mai multă laudă, mulțumire și închinare.

Să lăsăm dar cu totul la o parte zidirea sufletească, fie și după terminarea Cinei? Nicidcum! Să nu facem o lege, ci să lăsăm pe Duhul Sfânt să-și facă lucrarea. Este lucrarea Lui, ca să vestească și să glorifice Numele, ființa și lucrarea lui Hristos; Lui singur I se cuvine fără îndoială cârmuirea adunărilor creștine. Să fim însă convinși că totdeauna El va da locul cel dintâi lucrării lui Hristos.

Noi înțelegem prea puțin legătura strânsă dintre frângerea pâinii și starea și mărturia Bisericii pe pământ. Frângerea pâinii ar trebui să fie imaginea vie a adevărului că toți creștinii alcătuiesc un trup, însă creștinătatea cu partidele și cinele ei felurite a tăgăduit practic acest adevăr.

Mai mult, în zilele noastre, Cina este lăsată pe ultimul plan. Masa la care Domnul trebuie să aibă cel dintâi loc se pierde din vedere, ca să se dea omului cel dintâi loc. Pentru unii, predica și zidirea sufletească sunt lucrul cel mai însemnat; pe când Cina, care, dacă ar fi bine înțeleasă, ar trebui să aibă cel dintâi loc, are o însemnatate mai mică și toate silințele oamenilor ca să facă să înceteze această stare n-au făcut nimic altceva decât să ne-o arate așa cum este.

S-au făcut așa-zise alianțe evanghelice sau biblice, care doar arată nevoia de unitate, dar n-o pot înfăptui. De ce? Deoarece creștinii nu vor să lase și să se despartă de tot ce-i ține departe unii de alții și să se adune să frângă pâinea numai ca oameni credincioși, fără vreo altă denumire. În Biblie nu găsim nici una din denumirile felurite pe care si le dau unii credincioși, ci numai numirea de creștini. De ce ar purta creștinii alte numiri și nu s-ar despărți de sistemele religioase omenești care au aceste numiri? Nu tăgăduim că unele denominații păstrează multe adevăruri și iubesc pe Domnul Hristos. Dar ele nu au adevărul care să-i facă să se adune împreună ca să frângă pâinea, în afara oricărei denominații.

Dar cum ar putea adevărul să împiedice pe creștini să dea expresie unității Bisericii? Imposibil! Un spirit sectar în cei care susțin unele adevăruri poate să-i facă să fie așa, dar adevărul nu poate niciodată. Dacă se pot aduna odată pe an ca să cânte, să se roage împreună, de ce n-ar rămâne așa totdeauna, fără să se mai întoarcă la sistemele care-i țin despărțiți? Când vine cea dintâi zi a săptămânii, ei n-au nici un gând să dea singura expresie a unității lor, pe care Duhul Sfânt o poate recunoaște, care este frângerea pâinii. Și dacă pot fi uniți o săptămână pe an, de ce să stea despărțiți 51 de săptămâni?

Păcatul la Corint era că nu se așteptau unii pe alții. Aceasta se vede din îndemnul apostolului în 1 Corinteni 11: „De aceea, fraților, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unul pe altul.” De ce trebuiau să se aștepte unul pe altul? Desigur, ca să poată arăta mai bine unitatea lor. Dar ce ar fi zis apostolul dacă, în loc să se aștepte unii pe alții într-un loc, ar fi plecat fiecare în felurite locuri ca să ia cina potrivit cu vederile lor felurite despre adevăr? Ar fi putut spune cu și mai multă putere: „Nu puteți mânca Cina Domnului!”

Dar poate că s-ar putea cineva întreba: cum ar putea toți credincioșii să se adune într-un singur loc? Eu răspund: chiar dacă nu se pot aduna toți într-un singur loc, totuși se pot aduna în mai multe locuri, dar potrivit unuia și aceluiași adevăr și pe aceeași temelie, în același fel. Cum se adunau creștinii în Ierusalim? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că ei erau „o inimă și un suflet.” (Faptele Apostolilor 4.32.) Iată cum se arăta unitatea lor. Nici locurile felurite, nici măsura felurită de cunoaștere sau înzestrare nu puteau împiedica unitatea copiilor lui Dumnezeu. Erau un Trup și un duh.

La sfârșit, aș dori să mai spun că Domnul va cinsti pe totii aceia care au credință și credinciosia să recunoască și să înfăptuiască unitatea Bisericii sau Adunării lui Dumnezeu pe pământ; și cu cât se vor ivi mai multe greutăți în calea înfăptuirii acestui adevăr, cu atât și cinstea va fi mai mare. Domnul să dea tuturor alor Săi un ochi limpede și un duh smerit și drept!

clickbible.org